

Kako pa bojo kmetovavci si pridobili tiste vednosti, po katerih napreduje kmetijstvo in si pomaga na vedno boljši stan?

Sola je prva podlaga. Vsak kdor če s časom napredovati, mora znati brati in pisati, ker po bukvah se zadobijo potrebne vednosti, po bukvah se zvé, kako se ravna po svetu, po branju se razsvitli glava in človek pripravi postane sprejemati dobre nauke in dobre izgleda, ki jih vidi v okolici svoji. Marsikteri naših grajšakov ali družih umnih kmetov, ki so, hvala Bogu! tudi pri nas, in marsikteri duhovni gospod ravna svoje kmetijstvo po dobrih novih vodilih in skuša to in uno — ali kako malo se primejo prostega kmeta vsi taki izgledi! Zasmehuje jih raji, kakor da bi prevdarjal kar vidi, in posnemal, kar se je dobro poterilo. Nespametno je terjati, da vsaka poskušnja mora se dobro iziti, — kaj tacega le otroče terjati more! Marsiktera skušnja, ki je spodletela, je zapustila vendar zernice, iz kterega se je izcimil na drugo vižo koristni sad.

Mati zemlja je dobra mati, — ona ima še neizrečeno veliko bogastva v sebi, ali treba je ji seči z umnostjo v naročje njeno, da daruje kar ima. Tudi se kmetovavec pritožiti ne more, da nimajo nobene cene pridelki njegovi, — predobro čutijo mestnjani sedaj: kolikšne cene je vsaka stvar, ki jo kupujejo na tergu!

Gledé na vse te potrebe bojo „Novíce“ kakor poslednje leta se ozirale po kmetijstvu celega sveta in donasale našim kmetovavcom v prevdarek, poduk in v posnemo, kar je dobrega, da na vedno višjo stopnjo pripravimo domače kmetijstvo, ki dobiva svoje podpore sedaj tudi po kmetijskih učilnicah, osnovanih po modri vladi, po bukvah, pisanih od umnih rojakov, po kmetijskih družbah, ki si prizadevajo po različnih potih za povzdigo kmetijstva.

Premišljevanje

narave in previdnosti božje v nji.

Poslovenil Mihael Verne.

Premišljevanje o novem letu.

Nastopilo je novo leto in z njim začetek nove dôle mojega življenja. Obhaja me misel, kakor da bi bil prvi dan leta tudi prvi dan mojega življenja. Terno zaupam, da ljubeznjiva roka dobrotljivega Stvarnika me bo vodila tudi v tem letu po sklepu naj večje modrosti, ktere živa priča so vse stvari Njegove in celo življenje moje.

Pridšemu na svet je dal v milih starših mi prijatelje, ki so mi v mojem nezmožnem stanu z nesebično ljubeznijo pomočniki bili in reditelji. Brez njih pomoči, brez ljubeznjive njih skerbí za blagor bi ne bil, kar sem.

Z današnjim dnevom nastopim nov tek svojega življenja; sicer ne tako nezmožen, ko sem bil o svojem rojstvu, pomoči pa vendar ravno tako potreben. Prijatelj mi je treba, da mi življenje oslajšajo, me v nesreči podpirajo in me nevarnosti varovajo. Dal jih bo oče nebeški, ki mi bodo v dvombah svetovavci, pomočniki v nesreči, v sreči tovarši, voditelji v zmoti.

Ni primerljaj ne, da sim rojen po teh in ne po družih starših, — v tem in ne v družem narodu, — o tem, in o nobenem družem času. Čas in kraj, in okoljšine, in nasledke mojega življenja je Stvarnik moj določil po svoji neskončni modrosti. Z današnjim prvim dnevom leta se moja osoda, tako reči, vravnuje iznova. Meni je sicer zakrito, kar se mi bo godilo

prihodnjič. Pred Bogom pa je vse odgernjeno in vse vravnano po njegovem neskončno modrem in dobrotljivem sklepu.

S tem prepričanjem nastopim nov tek svojega življenja, ki se mi odpre z današnjim dnevom. Naj bo z menoj kakoršna hoče, pri tem hočem ostati: da mili Oče čuje nad menoj! Ako me tare ubožstvo in revščina, spomnil se bom svojih otročjih let, ko sem še veliko revniši bil in se me je Bog vendar usmilil. Če mi ta ali oni prijatelj bode nezvest, tudi to me motilo ne bode. Zgub enega mi bo nadomestovala večja ljubezin ostalih. Ako zalezuje tihotapstvo pošteno ime moje in mi žugajo nevarnosti, zoper ktere mi ne pomaga vsa moja skerb, me tudi to strašilo ne bode. V Gospoda zaupam, ki ne je vzel pod svojo brambo in me bode vodil po sklepih modrosti svoje.

Nadušen s tem prepričanjem začnem vesel novo leto, kterega prihodnost mi danes še zakriva zagrinjalo tamno.

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz Berna na Moravskem. Nemorem zamuditi novega leta, da bi Vam tudi iz Moravije ne naznanil kaj malega, kar Vas bo gotovo veselilo. Deleč stanujem od svoje drage domovine in le po redkem me dotee prilžnost, da zamorem slovensko govoriti. Kako sem tedaj vesel, da po Vas, ljube „Novíce“, mi doide dvakrat v tednu mili glas jezika tistega, ki so me ga mila moja mati učili. Ali ne mene samega razveselujete s tolikšnimi lepimi rečmi, jako dopadete tudi mnogim drugim. Zmed gospodov častnikov pri našem polku je nekoliko tudi Slovincov iz Maribora, nekoliko Horvatov in Serbljanov; — ko so zvedili, da imam „Novíce“, so naprosili me, da bi jim jih posojeval, kar z veseljem storim, ker mi je to znamenje gotovo, da lepi jezik matere Slave dobiva zmirej večjo veljavo, in da so žalostni časi minuli, ko so se ga sramovali lastni sinovi njeni. Zraven nemškega in talianskega mi tudi moj materni jezik mnogo koristi. Tukey v Berni se na priliko ravno toliko česki, kakor v Ljubljani slovenski govori, in z majhnim prizadevanjem sem se navadil toliko, da v vsih potrebnih rečeh se zamorem pogovarjati v njem; tudi na drugo stran mi bo koristil moj materni jezik še morebit letos, ako ostanemo še tukey v Berni, sem že povabljen obiskavati en dalmatinsk bataljon strelcov (jagrov), ki je na Češkem, za duhovne velikonočne opravila. V vojaški bolnišnici najdem med drugimi narodi vedno tudi mnogo Slavjanov vsih narečij, in tukaj nar bolj spoznam neprecenljivo vrednost milega maternega glasa. Rečem torej po živem prepričanju, da mladenči v šolah naših visoki vladi našega cesarstva nemorejo biti zadosti hvaležni za veliko dobroto, da jim sedaj daje lepo prilžnost, izuriti se v slovenšini in tudi družih slavjanskih narečjih, in da po tami maha, kdor pravi, da so slavjanske učilnice v Austrii nepotrebne. — Tukey v Moravii imamo hudo zimo, vendar je zima za polje vgodna, dnevi so prijazni in jasni. Milovanja vredni so siromaki, kterim manjka za kurjavo derv, ki so tako drage, da en seženj (klafta) s privožnjo in s ceplenjem vred velja 16 fl. srebra. Očitno pohvalo zasluži tedaj miloserna radodarnost Bernskih gospá, ktere so 21. dec. bogato obdarovale v večerni šoli čez 100 revnih učencov in učenk, kterih revni stariši so ginjenega serca prejeli tako zaželjene milodare. Bog jim stoterno poverni! Berno je mesto z mnogimi fabrikami, in, kakor povsod v taci mestih, so tudi tukey skorej samo dvojni ljudje: eni nezmerno bogati, drugi ravno tako neizrečeno revni; kakor eni v obilnosti in v lišpu in kinču dnarje raztresajo s polnimi rokami, ravno tako drugi terpe pomanjkanje tudi nar potrebnjših reči, in lakoto in zimo nosijo težko.

Dragina je tukej neizrečeno velika. Kdor Moravsko pozná, se čudil bo, da je mogoče, da tako lepe in rodovitne polja, kakor jih ta dežela ima, ne donšajo obilniših pridelkov. Ne vém, ali bi se bolje ne splačevalo, ako bi okoli Berna in Olomuca lepe in prostorne njive z žitom obdelane bile namest sladkorne repe, ki namest čverstega in zdravega kruha dajo le nekoliko slabega cukra. Sreča za prosto ljudstvo v teh krajih pa je, da se krompir ene leta sém spet precej dobro obnaša, in da so ga tudi letos mnogo pridelali. Goveja kuga pa, kar so „Novice“ že razglasile, še zmirej zlo razgraja. Drugikrat spet kaj družega, ako Vam je ljubo *). Z Bogom!

Janex Tomše, vojaški duhovén.

Iz Štajerskega na novega leta dan. Že večkrat se je v teh listih omenjalo razdelitve slovenske strani sekovske škofije in pridruženja njenega k labudski škofiji, in z veseljem in za gotovo smo zvedili, da se ta reč pretresuje ravno zdaj na dotičnih mestih.— Sekovska škofija je bila vtemeljena s privolenjem papeža Honoria III. dné 22. junia 1218 in Miroslava II. tadajnega rimskega kralja dné 26. oktobra 1218 pod Leopoldom III., vojvodu štajerskem po Eberhardu II., nadškofu Solnograškem s pismom od 27. februara 1219. Preje je Štajersko spadalo, kar ga do Drave je, pod nadškofijstvo solnograško, in kar ga je čez Dravo, pod patriarhat oglejski, pozneje pod nadškofijstvo goriško. Meje novo utemeljene škofije niso ravno bile široke, in kakor pismo utemeljivo kaže, je bilo novi škofiji odločeno okrožje, ktero se od gornjo-štajerske Mure do koroške meje pol drugi dan hoda razteguje. Iz tega se vidi, da proti jugu se ni razprostiralo veliko čez Vildon. Okrožje, ktero današnji dan arkidekanat švamberški obsega, je spadalo pod škofa labudškega, mala stran v severno-zapadni Štajerski pod kerškega, in vsa druga pokrajina še pod solnograškega škofa.

Znano je iz točnih historijskih dokumentov, da je Slovenec do devetega stoletja segal do podnožja Brenera in do pobjezja Ina, da vsa Koroška in cela Štajerska bila je slovenska. In da bi ravno ne imeli pisanih dokumentov, pričajo to resnico slovenska imena mest, vasi, gor, hribov, rek in rečic. Slovenske Bistrice šumijo med tiroljskimi in gornjo-štajerskimi planinami.

Zgodovina nas uči, da nemški škofi so si zlo prizadevali slovenske zemlje ponemčevati z mnogoterimi sredstvi, ktere zapisane najdemo v starih pismih. Ne gré pretresovati tega tukaj, omenim le, da že sv. Cirila so v Rimu krivoverstva tožili, ker je slovenskemu ljudstvu v slovenskem jeziku keršansko vero oznanaval. Resnico je tedaj gospod Hicinger v teh listih izgovoril, ko je rekel, da le oglejsko škofijstvo je slovensčino branilo in krepčalo.

Pozneje je sekovska škofija pridobila vso od solnograškega nadškofa posedovano okrožje in v letu 1786 nekaj od goriškega škofijstva in sicer čez Dravo tri dekanate do meje nekdanjega politiškega celjskega okrožja.

Sekovska škofija iz nemške solnograške izrašena je veljala za nemško in kot takšna gotovo velja tudi v Rimu, sicer bi ne mogli verjeti, da Rim po svoji modrosti in pravičnosti bi ne bil temu nedostatku odpomagal in terjal, da pastir jezik svojih ovčic razumeti mora.

Od 50 škofov, kteri so pastirsko palico po sekovski škofiji nosili, torej od začetka sekovskih škofov do zadnjega v Dunaj za nadškofa prestavljenega, ni nobeden slovenski znal, in v nobenih cerkvenih bukvah ne nahajamo zapisano, da bi kdaj kteri škof po Slovenskem slovenskemu ljudstvu predigoval. Tudi Rim tega znati

nemore, ker slav. solnograško nadškofijstvo ima posebni privilegij sekovske škofe izbirati in poterjevati.

Gotovo bi se bil Rim na to nedostojnost ozerl in svojo mogočno besedo povzdignil za uzderžanje kano-niških postav, ktere od škofov tudi to lastnost iščejo, da kot dušni pastirje znajo k svojim ovčicam govoriti, ker je njih glavna dolžnost oznanovati besedo božjo „oportune et importune“.

Tožbe čez te nedostojnosti so se zmiraj slišale iz ust naroda slovenskega in duhovništva slovenskega, in večkrat se je že začenjalo pogovarjati o vredjenju škofije.

Že pod Ferdinandom II. nadvojvodu Austrijskem in vojvodu Štajerskem leta 1624 se je ozir jemal na to nedostojnost, ali reč ni se mogla dognati iz samih sebičnih uzrokov. Rajni cesar Franc I. je to reč sopet v pretres vzel, ker je nar blaženejšo voljo imel Slovencem pomagati. To se vidi iz tega, ker se je dvakrat poprijel vredjenja sekovske škofije in sicer zadnjikrat po ljublanskem kongresu. Ne vémo, komu bi pripisovali, da ni se izpeljalo.

Po smerti škofa Romana se je ljudstvo slovensko zlo pognalo za škofa, kteri bi slovenski znal, ali pa za ločitev slovenske strani; ali tudi to je bilo brez vspeha. Dobili smo sicer škofa v osebi presv. Jožefa Othmara, na kterege se zmiraj bodedo ponašali, moža apostolskega, alita je sam prišel do prepričanja: da ni sposoben za sekovsko škofijo, ker slovenski ne zna, in milo mu je bilo pri sercu, ko je pri birmah po Slovenskem ukaželjnemu ljudstvu, ktero so zapeljivi nauki razširjeni leta 1848 in 1849 tako zmotili in ktero je želelo tolažbe in resnice iz škofovih ust slišati, mogel očitno reči: „rad bi govoril k vam, pa ne znam“.

Zdaj se je za vredjenje škofije na pravem mestu začelo delati. Razsvetljeni metropolit solnogradski Maksimilian je sam predlog storil visoki vladi, da naj slovensko stran sekovske škofije k labudski pridruži, lubniško škofijo jenjati dá, in naj prihodnjič samo dve škofiji na Štajerskem bodede: nemška sekovska obsegaje vse nemške stanovnike Štajarskega, in slovenska labudska obsegaje vse slovenske stanovnike Štajera. Brali smo ta predlog, tako temeljito je izdelan, da sami bi ne mogli več reči, kakor je presvitli metropolit rekel. Prav iz duše naše govori, in v prepričevavni, mirni, vendar krepki besedi razlaga potrebnost tega vredjenja in sam očitno reče, da je dozdačno cerkveno opravištvstvo po mačuhovski skerbelo za blagor lubniške in slovenske strani sekovske škofije. Bog mu plati njegov blagi trud, s kterim se poteguje za blagor ovčic v njegovi cerkveni pokrajini živečih, in si prizadeva to poboljšati, kar je pokvarila pred 600 leti krivo zastopljena politika. (Konec sledi.)

Iz Tersta 1. jan. * Za novo leto nam je prinesla merzla burja sneg, ki pade tukaj redkokterikrat. V letu 1839 — pravijo — je zadnjikrat — padel. Pa tudi nenavaden mraz nas pritiska, ker že dva mesca skoraj neprenehoma razsaja burja in na Krasu zamete dela. Iz Istrije se za gotovo čuje, da ondi žuga prebivavcem huda lakota, ker niso ne le nič vina, timveč tudi družega živeža le prav malo pridelali. Doljna Istrija je zavolj obilnega skalovja uboga dežela, ki razun vina le pičlo pridelkov donša. Bog daj! da bi se tertja bolezen vlegla kmalo, ker brez vinskega pridelka se Istrijan ne more preživiti. Tolažijo se vendar ljudje in mislijo, da bo merzla zima s snegom tertto okrepčala, da bo zdrava ostala. Da bi se pač te želje dopolnile! Vlada si prizadeva ubogim prebivavcom delo in zaslužek nakloniti. Cena žita vedno rase, akoravno so v Terstu vse žitnice polne; tudi laško pšeno je poskočilo in sploh je dragina vedno silniša. Ni treba na borso hoditi zvedit kako srebro stoji; pozná se na malem kruhu.

*) Jako ljubo.

Iz Sežane 20. dec. Lani smo se z dišečimi vijolicami ob novem letu darovali, letos se bomo z belo suknjo! Pač huda zima je to leto na Krasu, strašna tuli burja neprenehoma in sneg nosi iz enega kota v drugega. Huda se bo godila nekterim naših kmetov; treba je živeža, treba je derv, al letošnji pridelk je bil sploh slab in tudi zaslužka ni. Hvala Bogu, da vsaj žito iz Tersta brez colnega davka dobimo, zato pa smo tudi našim verlim gospodom veliko hvalo dolžni, posebno pa se priserčno zahvalimo našemu okrajnemu poglavarju, častitemu g. Domicianu Velusič-u, ki si neutrudljivo prizadevajo našim revam in nadlogam v okom priti po vsi svoji moči. Živi jih Bog! Vas pa, ljubi rojaki serčno prosim: ne obupajte v nadlogah! S pomočjo božjo se bo dalo že preživiti. Ako je bila slaba letošnja letina, bo prihodnja bolji, saj Vam je znano, da po hudi zimi navadno dobre in rodovitne leta pridejo. R—l.

Iz Celja. Poslednje dni minulega leta je tukej neznan snežilo, ter namedlo veliko snega. Nastopila po tem je ojstra zima. Tiho in pusto je vse; le ubogi ptičiki obletavajo čivkaje gostoljubne pohištva.

Ne koristi ravno vse, kar včasih ljudje svetujejo. To kaže sledeča prigodbica. Nek skop bogatin u bližnjem tergu, do 60 let star, je bolehoval. Lomil ga je protin. Boleli so ga členovi, ter bili nekoliko nevkretni; tudi po polti so spušale se drobne hrastice, ki so ga močno serbele. Nadlegovalo je to možá. Pa namesto posvetovati se s pametnim zdravnikom, popraševal je sosede in nevedne babulje. Svetovale so mu te, kostničave članke in hrastavo polt z merzlo vodo umivati. Storil je tako. Pa kaj je sledilo? Protin iz členov in hraste od polti so zginile; namesto teh nadlog je pa začela glava ga boleti tako ljuto, da je menil, razneslo mu jo bode. (Protin, po merzlem umivanju od članov in poverhnje života pregnan, bil se je na možgane vergel.) Nič ni pomagalo več. Pritisnilo je mertvilo, in nepazljivega bogatina pograbila je nepričakana smert. J. Š.

Iz Ljubljane. Kaj veselo novico za novo leto zamorejo „Novice“ povedati bravcem svojim, da namreč naš milostljivi gg. knezoškof so blagosserčno obljubili pripomoči, da pride toliko zaželjeni slovenski besednjak Vodnikov na dan. Pomnoženo je veliko vredno in trudapolno Vodnikovo delo z mnogim lepim blagom, ki so mu ga pretekle leta dodali izverstni jezikoslovci vsih slov. okrajin, — ali prelepi zaklad je ležal brez koristi za občinstvo, ker ni ga bilo rešitelja, ki bi mu bil pomagal na dan. Hvala Bogu! presvitli naš knezoškof, ki so si postavili že marsikter veličansk spomin nek blagosserčnosti svoje v domovini naši, hočejo tudi rešitelj biti krasnemu delu, ki zdihuje že toliko let po belem dnevu. Modri gospod, živo spoznavši, da v omiko in povzdigo vsacega jezika je dober in potrebam časa dostojen besednjak perva potreba, želijo resno, da pride to delo kmalo na dan, in da bi se ne odlašalo iz strahu, da ni popolnoma, ker noben besednjak ne more doveršen biti. Domorodci! kaj ne, da je to kaj vesela novica za novo leto! Slava presvitlemu knezu! — Za gotovo se nam je povedalo, da visoko ministerstvo kupčijstva je sklenilo vprihodnje po tukajšnjih železnicah namesto lésa in premoga s šoto (Torf) kuriti, in da je v ta namen si vlada vlastila čez 600 oralov šotnega sveta na Ljubljanskem mahu.

Novičar iz mnogih krajev.

Živež polajšati revnim Dalmatincem so cesar dovolili, da se do konca julia t. l. smé žito, moka in so-

čivje v Dalmacio voziti brez colnine in vžitnega daca. — Plačilo za dopuščenje tobak saditi za rabo domačo na Ogerskem, Horvaškem itd. je za to leto odloženo od štirjaškega sežnja na 4 kraje. — Na vprašanje: koliko imajo gorniški desetini podveržene fužine donasati h kantonskim in soseskinim nadavkom, je določilo c. k. ministerstvo notrajnih oprav z ukazom od 21. dec. l. l., da se ima pozvediti čisti dohodek po pravilih, ki so predpisani sploh za dohodnino, in da od tega po 5 do 100 prerajtani delež ima brez daljnega ozira na gorniško desetino veljati za merilo omenjenih doneskov, ki pa se le tedaj terjati smejo, ako so sploh nadavki na dohodnino pripustljivi. — Deleč že je prišlo sleparstvo na svetu: nek dunajski zdravnik svetuje bolnikom zdravila, kakoršne mu zapisuje po mizoplesu oživljena miza!! In goljufivi dohtar najde ljudi, ki véro stavijo na tako sleparstvo! — Preteklo leto so popili Dunajčanje 360.000 veder vina in 460.000 veder ola (piva). — Iz Carigrada je došla novica, da je divan turški pripravljen s pogoji, ki pa še niso znani, pomiriti se z Rusom. Pri vsem tem pa, se vé da dokler ni pomirje gotovo, niso ustavili Turki naprav za vojsko, in, kakor terdijo časopisi severni, hoče sklicati rusovska vlada svojo armado na noge, ktera bo znesla 2 miliona in 226.000 (?) vojakov s 1000 vpreženimi topovi in 125 baterijami. Ako so te priprave gotove, kakor se pripoveduje, se rusovski car hoče deržati starega pravila: „ako češ mir, napravlaj se na vojsko“. Turki so zapustili vse rusovske kraje v Azii, kjer so bili poslednjič hudo tepeni. Od kar je stopil miroljubni Halil-paša v ministerstvo turško, je upanje na mirno spravo še večji. Tudi poslednje novice ne naznanjajo, da ci bila zadnje dni kje huda bitva bila, ker tista novica, ki jo je prinesel „Fremdbl.“ iz Bukurešta od 29. dec., da so Turki po hudem boju Karakal z naskokom vzeli, ni še poterjena od družih strani. — V Berolinu je na sv. dan umerl znani general Radovic. — Sliši se, da avstrianska in pruska vlada si prizadevate poravnati žalostne razpartije med Badensko vlado in škofom freiburškim. — Kakor Munakovski tako je tudi Pariški škof prepovedal mizoplés. — V Černogori se bo nek potolažil siloviti razpor med knezom in stricom njegovim. — Novo mašino je znajdel profesor Planavergue v Kolmaru, ktera, ako se poterdi, bo sila važna za barke na morju in rekah: je namreč ta znajdba hlapón za barke, ktere sopár goni, take naprave, da namesto s kolesi rezati vodo, derdrá nad vodo; obstoji pa ta hlapón iz 4 valarjev, ki nadomestujejo kolesa, in iz mnoge druge priprave. Ta mašina se ne potopi v vodo, temuč plava na nji, teče neizrečeno hitro in zamore veliko bark za sabo vleči; nič ne ovéra njenega téka, naj je voda plitva ali globoka; v eni uri stori 30 poštnih ur pota; tudi to je ne moti, ako jima barka po vodi iti ali proti vodi, ker se upor vodotoka pomanjšuje za toliko, kolikor večji prihaja hitrost barkinega teka.

Stan kursa na Dunaji 31. decembra 1853.

Obligacije	5 %	93 ³ / ₄	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	77 ¹ / ₂ fl.
državnega	4 ¹ / ₂ %	82 ¹ / ₂	„	Windsgrac. „	20 „ 25 ³ / ₂ „
dolga	4 %	73 ³ / ₂	„	Waldstein. „	20 „ 27 „
	3 %	57	„	Keglevičeve „	10 „ 10 ⁵ / ₈ „
	2 ¹ / ₂ %	47 ³ / ₈	„	Cesarski cekini 100 fl. za 120 ¹ / ₂ „	
Oblig. 5% od leta 1851 B	111 ¹ / ₂	„		Napoleonor (20 frankov)	9 fl. 4.
Oblig. zemljiš. odkupa 5%	92	„		Suverendor	15 fl. 52
Zajemi od leta 1834 . .	230	„		Nadavk (agio) srebra:	
„ „ 1839 . .	133	„		na 100 fl. .	15 ³ / ₄ fl.

Loterijske srečke:

na Dunaju { 31. decembra 1853: 5. 87. 71. 37. 22.
v Gradca { 79. 43. 74. 23. 69.
Prihodnje srečkanje bo na Dunaju in v Gradcu 11. januarja 1854.